

rentenyderne faar, trods Nedsættelsen er større end den Købekraft, som Ydelsen i Henhold til Loven af 7. August 1922 repræsenterede paa det Tidspunkt, da Loven gennemførtes.

Jeg har nu i Hovedtrækkene gjort Rede for Indholdet af det foreliggende Lovforslag og for Partiernes Stilling til det, og jeg skal tillade mig at anbefale det til det høje Tings velvillige Behandling.

Bækgaard: Det er nu tredie Gang, vi faar forelagt et Forslag om Ændringer i den i 1922 vedtagne Aldersrentelov, og da man jo siger, at alle gode Gange er tre, kan man maaske deraf slutte, at det denne Gang vil lykkes at komme til et Resultat og faa en Lov gennemført; jeg vil i alt Fald for mit Vedkommende udtale Haabet om, at det maa lykkes. Naar jeg udtaler dette Haab, er det ikke, fordi jeg mener, at Aldersrenteloven i sin Helhed og i sine Principper har skuffet de Forventninger, man stillede til den, eller fordi dens Udgiftsbeløb har været synderlig større, end man i sin Tid beregnede — fra visse Sider var man noget tilbøjelig til at mene, at Udgifterne betydeligt vilde overskride de den Gang foretagne Beregninger. Jeg mener, Tiden har vist, at dette ikke har været Tilfældet, og jeg mener, at Aldersrenteloven som Helhed betragtet har virket godt og tilfredsstillende. Men dette udelukker naturligvis ikke, at Erfaringen har vist, at der bør foretages visse Ændringer, hvorved Loven kan blive endnu mere tilfredsstillende og endnu mere i Kontakt med Tidens Krav. De indvundne Erfaringer og de Forhandlinger, der har været ført saavel om de tidligere Lovforslag som om det her foreliggende, baade her i Tinget og i Folketinget, har da ogsaa vist, at man fra alle Sider i nogen Grad har været enig om, paa hvilke Omraader der burde foretages Ændringer.

Som den højtærede Indenrigsminister allerede har gjort opmærksom paa, er der jo blevet behandlet flere Forslag af denne Art baade her i Tinget og i Folketinget, og som jeg nævnte før, er det tredie Gang, vi har faaet forelagt et Lovforslag om Sagen her i Tinget. Ganske vist var de to enslydende, idet det, som vi fik forelagt i Samlingen 1925—26, ikke blev færdigbehandlet og derfor blev fremsat i den samme Skikkelse i den følgende Samling. Det var altsaa ikke i Folketinget i den mellemliggende Tid, men alligevel har der ogsaa i Folketinget været tre Lovforslag til Behandling, idet der forud for det første Regeringsforslag, som blev fremsat i Folketinget den 25. November

1924, havde været indbragt et privat Lovforslag af Socialdemokraterne i Efteraaret 1923. Naar undtages det private Forslag har alle disse forskellige Lovforslag taget Hensyn til det Krav, man efterhaanden er blevet enig om at stille, nemlig Kravet om en Forbedring af Kaarene for de enligt stillede Aldersrentenydere. Naar man nu fra alle Sider vil være med til Ændringer i denne Retning, tror jeg, det er en Følge af de Erfaringer, der er indvundet navnlig fra de Folks Side, som har haft at gøre med Lovens Udførelse i Praksis.

Der er en anden Hovedændring, som ikke fandtes i det af tidligere Indenrigsminister Hauge først fremsatte Lovforslag, og som kun i ringe Grad fandtes i det af den samme Indenrigsminister senere i Landstinget fremsatte Lovforslag, men som man nu ogsaa efterhaanden er blevet enig om at stræbe henimod, nemlig en Begrænsning af Antallet af Aldersrentenyderne, saaledes at der kan indvindes noget til Fordel for de helt ubemidlede.

De Ændringer, som man saaledes fra alle Sider er blevet enig om at tilstræbe, findes efter min Mening bedst udtrykt i det foreliggende Lovforslag, og alene af den Grund kan jeg udtale Haabet om, at det maa blive ophøjet til Lov. Jeg tror nemlig, at Resultatet heraf vil blive, at de Ulemper, som fulgte med Overgangen fra Alderdomsunderstøttelse til Aldersrente, altsaa Overgangen til de faste Takster, vil forsvinde. Til Trods for den Stivhed, som er forbundet med de faste Takster, synes det, som om Fler-tallet her i Rigsdagen helst vil blive ved dem, og med den Bevægelighed, som det foreliggende Lovforslags § 6 indfører samtidig med, at det indfører de to andre Hovedændringer, jeg nævnte, tror jeg ogsaa, man vil kunne befinde sig vel ved at fortsætte paa de faste Taksters Basis.

Et andet Hovedformaal, som Lovfor-slaget har fælles med en hel Del andre større Lovforslag, vi behandler her paa Rigsdagen, er jo det at bringe de offentlige Udgifter ned eller med andre Ord at lade Kronens øgede Værdi eller større Købeevne faa Udtryk i vore Udgiftslove. Det er et Formaal, som navnlig i det sidste Aar er kommet i Forgrunden; det er et af de Krav, som Tiden stiller, og som ikke lader sig afvise. Alligevel ser det ikke ud til, at det samler den samme Enstemmighed om sig som de øvrige Hovedændringer, i alt Fald har det ikke været Tilfældet under Behandlingen i Folketinget. Den Maade, hvorpaa Lovfor-slaget løser den Opgave at indskrænke de samlede Udgifter, mener jeg imidlertid er